

at henstille, at Statens Bidrag til denne Forening, saa snart vore økonomiske Forhold forbedre sig, maa blive sat op. Det er nemlig min Overbevisning, at der er mange blinde Mennesker her i vort Land, der leve meget daarligt. At dette er rigtigt, tror jeg, man tør sige er bevist af de Oplysninger, der fremkom i Sommer, da Foreningen Danmarks Blinde holdt Møde her i København. Ved denne Lejlighed vedtoges det at rette en Henvendelse til Regering og Rigsdag om forøget Bevilling til Fremme af Foreningens Formaal. Det oplystes da, at 47 blinde Mænd og 66 blinde Kvinder vare ganske uden Erhverv, og at ikke mindre end 313 blinde maatte betegnes som nødlidende. Det forekommer mig, at der her er et Omraade, hvor det offentlige har en Pligt til at træde hjælpende til i større Udstrækning end hidtil, og jeg vil meget henstille, at man, saa snart de økonomiske Forhold forbedre sig, tager dette Spørgsmaal op og tager Hensyn til det Andragende, der er indgivet til Regering og Rigsdag fra Foreningen Danmarks Blinde om yderligere Støtte fra det offentlige.

Jeg ønsker dernæst at fremsætte nogle Bemærkninger om forskellige Forhold paa Landet. Anledningen til, at jeg rører derved, er bl. a., at den ærede Ordfører for Flertallet her i Salen (P. Th. Nielsen) forleden Dag i den Tale, hvormed han indledede denne Debat, talte om Landbrugets udmærkede Stilling og de udmærkede Resultater, der ere fremgaaede af dette vort Lands Hovederhverv. Det ærede Medlem talte om Landbrugets Stilling i Forbindelse med vor Handelsbalance og udtalte derom, hvad vistnok de fleste ville give ham Ret i, at det er Landbruget, vi maa sætte vore Forhaabninger til, naar Talen er om Handelsbalancen. Endvidere udtalte den ærede Ordfører for Flertallet, at Udførselsoverskuddet er et Lys i det Mørke, vi befinde os i. Jeg skal ikke bestride dette, men finder Anledning til at føje en Bemærkning dertil, nemlig, at Resultaterne af det Lyspunkt, at Landbruget, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, virker under saa gunstige Forhold, efter min Opfattelse burde vise sig deri, at der blev Adgang for flere til Erhverv ude paa Landet, end Tilfældet er, og at Strømmen fra Land til By holdt op. Men naar vi se paa Forholdene, vil det snart vise sig, at Forholdene ude paa Landet ikke ere saaledes, som de bør være, men tværtimod ere saaledes, at den fattigere Del af Landbefolkningen stadigvæk

føler sig fristet til at drage bort til Byerne eller Udlandet. Vi se bl. a. dette ganske tydeligt, naar vi læse Resultaterne af den sidst afholdte Folketælling og sammenholde disse med den foregaaende Folketællings Resultater. Man ser da, at i Aarene 1901—06 dalede Landdistrikternes Indbyggerantal fra 60,8 pCt. til 60,5 pCt. af Landets hele Indbyggerantal. Og hvis man ser paa de rene Landdistrikter, de Distrikter, hvor der hverken findes Stationsbyer eller industrielle Virksomheder, erfarer man, at Indbyggerantallet er ikke mere end 50,5 pCt. af det samlede Indbyggerantal her i Landet. Man havde haabet allerede for Aar tilbage, at der skulde ske en Standsning i Befolkningens Vandring fra Land til By, men trods det, at der i Byerne har hersket en ret betydelig Arbejdsløshed, og trods det, at de økonomiske Forhold ere i allerhøjeste Grad usikre, viser dog den sidst afholdte Folketælling, at Vandringen fra Landet til Byerne hverken er standset eller gaaet nedad, men tværtimod har taget fornyet Fart. Af den Befolkningstilvækst, der er kommen i de sidste 5 Aar, de ca. 200,000 Mennesker, hvormed Indbyggerantallet er vokset, falde kun 80,000 Individuer paa Landdistrikterne. Naar vi se Landdistrikterne efter og dele dem saaledes, som jeg for et Øjeblik siden antydede, i Landdistrikter, hvor der findes Stationsbyer eller Fabrikvirksomheder eller lignende, og de rene Landdistrikter, bliver der kun en Befolkningsforøgelse i de rene Landdistrikter af knap 40,000, medens over 40,000 falde i de Landdistrikter, hvor der er Stationsbyer. Stationsbyerne ere i det hele taget voksede ganske betydeligt. Denne ringe Befolkningstilvækst paa Landet skyldes ikke, at der er født færre Mennesker der i de sidste 5 Aar. Det viser sig, at der i Landdistrikterne er født 124,000 Mennesker flere, end der er døde, og man skulde altsaa tro, at Befolkningens Antal var vokset med dette Tal; det viser sig imidlertid, at mindst 50,000 af dette Fødselsoverskud ere vandrede bort. Naar vi se videre paa Tallene, viser det sig, at i de rene Landsogne, i ikke mindre end 450 af Danmarks ca. 1,400 Landsogne, er Indbyggerantallet gaaet ned i de sidste 5 Aar. Jeg synes, at det er lidt triste Resultater, der fremgaa af Folketællingen.

Det er naturligvis særligt den fattige Del af Landbefolkningen, der vandrer bort; Husmændenes Børn er der ikke Plads til, de maa ud at søge sig et Erhverv andetsteds, og Gaardmandssønnerne begynde